

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

תוכן

- א. שור של פקח שננח שור של חרש שומה וקמן חייב ושל חרש שומה וקמן שננח שור של פקח פטור.....2
- ב. שור של חרש שומה וקמן שננח בית דין מעמידין להן אפוטרופוס ומעידין להן בפני אפוטרופוס.....3
- ג. נתפקח החרש נשתפה השומה והגדיל הקמן ... הרי הוא בחזקתו.....4
- ד. שור האצטדין אינו חייב מיתה שנאמר כי יגח ולא שיגחיהו.....5
- ה. רבי יוחנן אמר מעליית יתומין רבי יוסי בר חנינא אמר מעליית אפוטרופוס.....5
- ו. אין נזקקין לנכסי יתומין אלא א"כ רבית אוכלת בהן ... או לכתובת אשה משום מזוני.....6
- ז. ושהלכו בעליו למדינת הים ... מעמידין להן אפוטרופין ומעידין בהן בפני אפוטרופין ... ובאו בעליו ממדינת הים ... הרי הוא בחזקתו.....7
- ח. רשות משנה.....8

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

דף לט.

א. שור של פקח שננגח שור של חרש שוטה וקטן חייב ושל חרש שוטה וקטן שננגח שור של פקח פטור

חרש שוטה וקטן¹ שהזיקו פטורים מלשלם², ואף כשהגדיל הקטן או נתפקח
החרש או נשתפה השוטה, אולם³ זהו מדינא אבל אם היה בר הבנה במעט⁴
חייב בדיני שמים לשלם כמה שיכול⁵. אך הוריו אין חייבים כלום⁶.

לפיכך שור⁷ של פקח שהזיק לשור של חרש שוטה וקטן חייב, ושל חש"ו
שהזיק של פקח פטור.

וכן החובל בחרש שוטה וקטן חייב, והם שחבלו פטורים⁸ אף לאחר שנתפקח החרש
ונשתפה השוטה והגדיל הקטן⁹.

¹ שו"ע ונו"כ צו ג

² ז"ל השו"ע שם אם טענו בדבר שאין לקמן הנאה, כגון נזקים וחבלות, אף על פי שמודה ואף על פי שיש לו
ממה לשלם, פטור, ואפילו לאחר שהגדיל

³ רמ"א או"ח שמג, ועיין שו"ת שבות יעקב ח"א סי' קע"ז דאף לצאת בידי שמים אין חייב לשלם הכל, אמנם
בספר חסידים (סי' תרצ"ב) כתב שישלם כל מה שננגב והזיק, ואולי איירי ממדת חסידות, או שהגניבה תחת
ידו, עיין שם.

⁴ אבל פחות מבר הבנה אף מדיני שמים ולפנים משורת הדין אין צריך להשתדל בתשובה בגדלותו, בין
בענינים שבין אדם למקום ובין בענינים שבין אדם לחבירו, ויחידה הדור אנשי סגולה שהחמירו בזה סלסול
נהגו לעצמם עקב רוב קדושתם וגדלות נשמתם. שו"ת בית יעקב סי' ג', שו"ת ר"א גוטמאכר יו"ד סי' קל"ג,
וע"ע בזה בשו"ת להורות נתן ח"ו סי' ק"ב.

⁵ ועי' שו"ת מהר"י אסאד ח"ג סי' סח

⁶ בספר נחלת אליהו (להגר"א דושניצר) ח"א סימן ע כתב שהמעמיד קטן על השלחן (כן נראה מדבריו
בתשובה) ושייבר כלים חייב משום מעמיד, כיון דבריו הזיקא, עיין שם, ונראה שאינו חייב אלא כשהעמידו על
השלחן (או ע"ג כלים), אבל כשעלה מעצמו, אף על פי שהוא הביא הקטן לבית חבירו, ואפילו שלא ברשות
(עיין שם שדן לגבי קטן אם שייך קבלת שמירה), אין דינו כמעמיד, דלא גרע מקם לה באפה, שפסק הרמ"א
שאינו אלא גרמא. ועוד נראה שלסברת התוס' שחייב מעמיד הוא מדין שן ורגל, אין מקום לחייב בקטן, שלא
מצינו דיני שן ורגל אלא בממון המזיק, ואילו קטן, לאו בכלל ממונו, אמנם לסברת האמרי בינה שהבאתי
לעיל הערה ג אפשר שבעבד קטן הוי ממונו כמו בהמתו, וצ"ע. פתחי חושן חלק ו פרק ה הערה פז

⁷ שו"ע ונו"כ תו ה

⁸ בין שהיה שוטה מתולדתו ונתפקח, בין שהוא עתים חלים ועתים שוטה עיין בה"ח או"ח שמג סקל"ה בשם
ספר חסידים שם, וע"ע שו"ת יבי"א ח"ג סי' כ"ו.

⁹ שו"ע ונו"כ תכד ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

קטן שגנב¹⁰ אין צריך לשלם אם אין הגנבה בעין¹¹.

וכל זה מדינא אבל לפני משורת הדין לצאת ידי שמים כבר התבאר שבין שחבל בו בגופו או שהזיק לו בממונו, צריך לשלם לו¹² אפילו ההיזק היה רק בענין גרמי בעלמא¹³.

ב. שור של חרש שוטה וקטן שנגח בית דין מעמידין להן אפוטרופוס ומעידין להן בפני אפוטרופוס

שור של חרש¹⁴ שוטה וקטן שהתבאר שפטורין על היזק ממונם, אבל הוחזק בעל חי שלהם כנגח¹⁵, בית דין מעמידין להם אפוטרופין לשמרם, אמנם אין

¹⁰ מ"ב שמג ס"ק ט

¹¹ כמבואר בשו"ע ונו"ע שמט גואם הוא בעין או דמיו (כשמכרו) או חליפיו עדיין בעין ונמצאים אצלו, מחוייבים (אביו ואמו או אפוטרופוסיו) להחזירם לנגנב. ערוה"ש חו"מ סי' שמ"ט סעי' א'.

¹² מ"ב שם מט"ז וח"א וכן משמע מהגר"א. ובדברי חיים דיני נזקי ממון כתב לחדש שבדברים שב"נ חייב בה, גם קטן חייב, וכיון שדיני נזיקין נהגים בב"נ ה"נ חייב לעשות תשובה על מה שעבר בילדותו, ותשובה של מזיק הוא לשלם הנזק, ועי' ספר חנוך לנער פרק מז, ובגדו"ת שער לו ח"ב הביא הג"ה שחייב לשלם לכשיגדיל, והוכיח מהא דרפרם כפייה לרב אשי, והגדו"ת דחה דבריו וכתב דה"ה חרש ושוטה פטורים לכשיתרפאו, ואין לחלק בין הזיק בגופו או בממונו, ועי' שער משפט סי' שמט ובערך ש"י שם.

¹³ שער הציון שם ס"ק יח

¹⁴ טור חו"מ תו

¹⁵ עיין דרישה [סעיף ד'] שכתבתי לשון התוס' [ב"ק ל"ט ע"א ד"ה אין מעמידין] שדרשו רז"ל שלא לחייב באלו דכאילו אין להן בעלים דמי, וגם לא תיקנו להעמיד אפוטרופוס על השמירה ולגבות מהן לאחר שיגחו, אם לא שכבר נגחו ג' פעמים אז תיקנו חכמי משנה [שם] שיעמידו להן אפוטרופוס ואח"כ כשיחזרו ויגחו ג' פעמים לפני אפוטרופוס לאחר התראה מגבינן נזקייהו מעליית היתומים, וכתבו הטור [סעיף ה'] ע"ש. סמ"ע תו ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

גובין ממנו אם יגח בתמותו¹⁶, ומעידין בהן בפני האפטרופין¹⁷. אולם כבר התבאר שאינו נוהג בזמן הזה¹⁸, שאין שור מועד בזמן הזה¹⁹.

מי שצווח²⁰ על יתומים קטנים שיש לו היזיקות מהם²¹, אין מעמידין להן אפטרופוס לדין עמו בעודן קטנים, אם לא שמפורסם שהם מזיקין אותו בידיים, שממנים אפטרופוס למנוע מהם מלהמשיך להזיק²². וכל שיש לספק ולפקק בדבר ממתנינים להם עד שיגדלו.

וקטן שגנב²³ או שהזיק ראוי לב"ד להכותו שלא ירגיל בה, וכן חבלה וביוש וכל דברים שבין אדם לחבירו, ב"ד מצווין להפרישו שלא יארע תקלה על ידו. אבל אין צריך לשלם אם אין הגנבה בעין²⁴.

ג. נתפקח החרש נשתפה השוטה והגדיל הקטן ... הרי הוא בחזקתו

¹⁶ ומשמע שאפילו מגופו אינו גובה.

¹⁷ פירש רש"י מעמידין אפטרופוס לשור היתומים להיות במקום הבעלים לקיים והועד בבעלי (שמות כא כט).

¹⁸ וצ"ע דמ"מ הא דמעמידים להם אפטרופוס לשמרם מסתבר שנוהג בזמננו, ובדוחק אפשר שדינם כבהמת הקצבים שמותר לשחטם. כשו"ע סימן שצו סעיף ב, שקצבים שיש להם בהמות לשחוט, אבל להרגו אסור שהרי אינו חייב מיתה, שאינו אלא מזיק, וכתב הסמ"ע שא"צ שתזיק ג' פעמים, אלא אפילו הזיקה פעם אחת מתרין בו ג' פעמים (נראה שעכ"פ צריך שיהא ג' פעמים בלא שמירה, ומתריין אותו בכל פעם, אף על פי שלא הזיקה, אבל לא מסתבר שמתרין ג' פעמים בזה או בזה בלא שום סיבה), ואם לא שמרו יכול לשחטה, שאין אדם רוצה להיות ניוזק ולמפל בתשלומין, ומשמע שרק הניזק יכול לשחטו, ואפשר שגם המיועד ועלול להיות ניזק, אבל אדם אחר דעלמא אסור אף לשחטו.

¹⁹ והמחבר השמיטו ולא כתבו ג"כ מור"ם ז"ל, נראה דהיינו טעמא משום דאינו נוהג בזמן הזה, דהא אין מועד בבבל [כמ"ש בסימן א' [סעיף א']], והטור לא כתבו אלא ללמדנו פירוש הגמרא, וגם משום דאם הועד בא"י בכה"ג ובא לחול' והזיק וקדם ותפסו הניזק שאין מוציאין מידו, והוא דבר שאינו שכיח, לכך לא כתבוהו ולא הזכירו אפטרופוס כלל. סמ"ע שם

²⁰ רמ"א חו"מ קי ה

²¹ ופירש הנה"מ שם דקאי אנזקי שורו, וצריך לומר דכונתו בנזקי מועד, דאילו קודם שהועדו הרי כתב הטור שאין מעמידים להם אפטרופוס לגבות מהם. וצ"ע שהרי על כל נזיין יש להעמיד כדי שלא יזיקו ולא כדי לגבות מהם.

²² סמ"ע שם טו

²³ מ"ב שמג ס"ק ט

²⁴ כמבואר בשו"ע ונו"ע שמט ג ואם הוא בעין או דמיו (כשמכרו) או חליפיו עדיין בעין ונמצאים אצלו, מחוייבים (אביו ואמו או אפטרופוסיו) להחזירם לנגנב. ערוה"ש חו"מ סי' שמ"ט סעי' א'.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

שור של חרש שוטח וקטן, שהועד²⁵ בפני אפטרופין ונתפקח החרש ונשתפה השוטח והגדיל הקטן, אף על פי שבטל האפטרופוס הרי הן מועדין בחזקתן, שהרי ברשות בעליהן הן.

ד. שור האצטדין אינו חייב מיתה שנאמר כי יגח ולא שיגחוהו

שוורים שמשחקין²⁶ בהן ומלמדין אותן שיגחו זה את זה אינם מועדים זה לזה, ואפילו המיתו את האדם, אינן חייבין מיתה²⁷. שני' (שמות כא פסוק כח) וְכִי יִגַּח לֹא שִׁיגְחוּהוּ. ומשום כך המשסה כלב בחבירו והרגו אין הכלב נסקל, ואינו נעשה מועד אפילו עשה כן מספר פעמים²⁸. וכן אם גירח בו בהמה או חיה והרגוהו. אולם חייב בעליו לשלם חצי נזק²⁹. וי"א³⁰ שאם הועד משלם נזק שלם.

ה. רבי יוחנן אמר מעליית יתומין רבי יוסי בר חנינא אמר מעליית אפטרופוס

²⁵ רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ו הלכה ו

²⁶ רמב"ם שם הלכה ה ח

²⁷ ונ"מ בזמן הזה שאין להורגו שאינו כשור שהרג אדם שמצוה להורגו כמבואר בשפב א

²⁸ סמ"ע שם ב

²⁹ שו"ע שצח א רמב"ם שם פרק ב הלכה יט וגם אם הוא הועד שנאמר כי יגח ולא שיגחוהו אף כאן דינו כתם ואינו משלם אלא חצי נזק ולפיכך סתם רבינו ז"ל. מ"מ שם. ועיקר הסברא בדעת הרמב"ם דנראה דסובר דלא שייך העדאה אלא אם כשהוא מועד כבר עומד להזיק אבל היכא שגם אחר שיעשה מועד אינו עומד להזיק לא מיקרי מועד דשור נגח כתיב דמשמע שהוא מועד לזה ועומד בודאי ליגח. ולכן הכא גבי משסה או שור האיציטדין דלא נוכל לומר שהוא עומד ליגח דהא אסור לשסות אותו והמשסה חייב בדיני שמים. אבהא"ז שם. ובמרכה"מ שם כתב בשור האצטדין דאנוס הוא אין בו דין העדאה דלא מקרי קרן מועדת שאין כוונתו להזיק אלא מחמת שהרגילוהו בכך ומשו"ה מקרי משונה ואין הבעלים משלמין רק חצי נזק וכמ"ש רבנו בפ"י המשנה שאין זה בטבע השור עיין שם

³⁰ השנות הראב"ד שם ושם פרק ו דליהוי כשור שהוא מועד לשופרות

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

שור של חרש שוטח וקטן שהוחזקו נגחנים והעמידו להם אפוטרופוס, והזיקו אחר שהועדו בפני אפטרופין, ו"א³¹ שאם עדיין הוא תם משלם חצי נזק מגופו, ואם הועד בו שלשה ימים ואחר כך הזיק משלם נזק שלם מן היפה שבנכסי אפטרופין ולכשיגדלו היתומים יעשו דין עם האפטרופין וישלמו להן. וי"א³² שאם עדיין הוא תם אינו משלם כלל, ואם הועד שלושה ימים, ואח"כ נגחו נפרעין מעליית יתומים³³.

ו. אין נזקקין לנכסי יתומין אלא א"כ רבית אוכלת בהן ... או לכתובת אשה משום מזוני

כבר התבאר במסכת כתובות דף פד. שמצוה על היורשים³⁴ לפרוע חוב אביהם אפילו מלוה על פה, מדינא דגמרא רק בהניח להם קרקעות, או אם תפס בעל החוב מטלטלין מחיים גובה מהם³⁵, ולאחר תקנת הגאונים מצוה עליהם לפרוע אף ממטלטלים שהניח להם אביהם³⁶, וכופין אותם על כך, אם יש בנכסים שיעור החוב.

³¹ רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ו' הלכה ד', ופסק כריב"ח דאמר מעליית אפוטרופוס. וכתב הטעם מרן ז"ל בכ"מ משום דריב"ח דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא וכן כתב הרמ"ה הביאו הרא"ש וכן הכריח הרב מהרש"ל ז"ל שם וכתב שכן דעת האור זרוע יעו"ש.

³² השגות הראב"ד טור תו ובר"ח ז"ל דפסק כר' יוחנן וכן כתב הרשב"א ז"ל בחידושי ו הרא"ש בשם הרב מהר"י אברצלוני והכריח הוא ז"ל כוותיה ורבינו ירוחם שם ומה שיש לעמוד ע"ד הרא"ש ז"ל בזה יעויין במהריב"ל ח"ג סי' ל"ה ובס' פלפולא חריפתא ובפרט דיש ט"ס בדבריו במ"ש והיה קשה לו ובשביל קושיא זו הפך דברי ר"י וצ"ל דבשביל קושיא זו

³³ וגובין הנזק מנכסי הקרקע של יתומים אבל תם דגבייתו מגופו הוא והוא מטלטלין אין מעמידין אפוטרופוס לכך כדאמרין בפרק קמא (יד:) שוה כסף מלמד שאין בית דין נזקקין אלא לנכסים שיש להם אחריות ואוקימנא בדיתמי עכ"ל. ב"י שם

³⁴ שו"ע ונו"כ חו"מ קו א

³⁵ כמבואר בסימן סד סעיף א, ובסימן צז סעיף טז וסימן קז סעיף ה. וכתב הפנ"י בגיטין דף לו שלענין זה אף משכון בשעת הלואה מיקרי תפס, עי' פרק ו' סעיף כ, ועי' שער משפט סימן קז באם תפס מטלטלי היורשים אם מיקרי תפס

³⁶ והריב"ש סימן שצב כתב שמדיני שמים חייבים אף מדינא דגמרא. והגאונים תיקנו שיחא בע"ח גובה גם ממטלטלין שירשו, ופסק בשו"ע שתקנת הגאונים היא אפילו במלוה על פה, ועי' בסמ"ע וש"ך שם שדעת הרא"ש שבזמן הזה שיש סמיכות דעת גם על מטלטלין, חזר דין מטלטלין כדין קרקע אף מדינא דגמרא. ועי' אמרי בינה דיני גביית חוב סימן יב.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

אולם אין נפרעין מיורשין קטנים בעודם קטנים שעדיין אינם בני י"ג שנה שום הלואה מחוב אביהם, ואין חילוק בין שהן בנים או אחין או שאר יורשים, ואף שיש להם אפוטרופוס³⁷. אפילו היה עליו שטר מקויים ואפילו היה בו נאמנות אפילו על יורשיו, ואפילו היה בו כל תנאי שבעולם אין גובין בו מהם,

אולם אם³⁸ יצא עליהם שטר שיש בו ריבית כגון שלוח אביהם בריבית מגוי³⁹, גובין מהם, ויזרקו בי"ד לנכסיהם ויפרעו לגוי, שלא יהא הריבית אוכלת בהם ויכלה הקרן עד שיגדלו. וכן הדין בכיוצא בזה אם ראו בי"ד שיש בו שאר תועלת ליתומים לירד לנכסיהם בעודם קטנים, כגון שבעל חוב רוצה לוותר קצת ולמחול להם כדי שיגבוהו עכשיו, הרשות ביד בי"ד להגבותו.

וכן נפרעין מהם כתובת אשה⁴⁰, כדי שתמצא חן ותוכל להנשא, אפילו אם בעת היא אסורה להנשא⁴¹. ובמסכת כתובות דף פח, צו, ק, התבאר האיך נפרעים.

דף לט:

ז. ושהלכו בעליו למדינת הים ... מעמידין להן אפוטרופין ומעידין בהן בפני אפוטרופין ... ובאו בעליו ממדינת הים ... הרי הוא בחזקתו

³⁷ סמ"ע שם יב

³⁸ שו"ע ונו"כ קי א

³⁹ שקבל עליו לדון בדיני ישראל לענין זה שלא יתבע ליתומים עד שיגדלו ולא קבל עליו שלא יקח ריבית, דאל"כ לא היו צריכין למימר דפורעין מנכסיהן למלוה גוי כדי שלא יצטרכו ליתן ריבית, הא בלאו הכי נמי יכריחם הגוי לפרוע מנכסי אביהן כשיגיע זמן פרעון שלו, דבדיניהן אין חילוק בין קטן וגדול כשהניח אביהן מה לפרוע חובו. לכך כתב דאירי מגוי שאינו רוצה להכריחם על הפרעון בקטנותם, וכדין ישראל, אבל אינו רוצה לוותר עמהן שלא ליקח מהן ריבית בעודם קטנים, דא"כ ודאי היו ממתניין עד שיגדלו [כמו] אם היה המלוה ישראל. סמ"ע שם ג

⁴⁰ שו"ע ונו"כ שם

⁴¹ כגון מינקת. חי' רע"א שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא קמא

בעל חי של מי שהוא במדינת חיס שנגח דינו כשור היתומים ואם הזיק פטור⁴², אבל אם הוחזק בעל חי שלהם כנגח⁴³, בית דין מעמידין להם אפטרופין לשמרם, ומעידין בהן בפני האפטרופין⁴⁴. הזיקו אחר שהועדו בפני אפטרופין, י"א⁴⁵ שאם עדיין הוא תם משלם חצי נזק מגופו, ואם הועד בו שלשה ימים ואחר כך הזיק משלם נזק שלם מן היפה שבנכסי הבעלים⁴⁶.

אולם כבר התבאר שאינו נוהג בזמן הזה⁴⁷, שאין שור מועד בזמן הזה. וכשהועד⁴⁸ בפני אפטרופין וחזר בעליו ממדינת חיס, אף על פי שבטל האפטרופוס הרי הן מועדין בחזקתן, שהרי ברשות בעליהן הן.

ח. רשות משנה

שור שהועד⁴⁹ ונמכר או ניתן במתנה חזר לתמותו, שהרשות שנשתנית משנה דינו, אבל אם השאילו או מסרו לשומר הרי הוא בחזקתו.

⁴² מור חו"מ תו בערוה"ש שם ח כתב דהוי כשל הפקר וכמי שאין בו דעת לשמור, ואפשר דכונתו דהוי כאנוס, והיינו כשם שמצינן שכששמרו הבעלים שמירה כראוי פטור, ה"נ בזה פטור, ולפי"ז גם בשן ורגל פטור. וצ"ע דהתינה כשהלך למדה"י מחמת אונס, אבל כשהלך מדעתו והשאיר שורו בלא שמירה, מהיכי תיתי נפטרנו מנזקי שורו, וצ"ע. וכתב בערוה"ש שאם הוזק שור של מי שהלך למדה"י חייב, שאין ממונם נעשה הפקר.

⁴³ סמ"ע תו ה

⁴⁴ פירש רש"י מעמידין אפטרופוס לשור היתומים להיות במקום הבעלים לקיים והועד בבעליו (שמות כא כט).

⁴⁵ רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ו הלכה ד, ופסק כריב"ח דאמר מעליית אפטרופוס. וכתב הטעם מרן ז"ל בכ"מ משום דריב"ח דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא וכן כתב הרמ"ה הביאו הרא"ש וכן הכריח הרב מהרש"ל ז"ל שם וכתב שכן דעת האור זרוע יעו"ש.

⁴⁶ ערוך השולחן שפט יז

⁴⁷ אולם נוהג בזמנה"ז, לענין שמירה או שדינם כבהמת הקצבים שמותר לשחטם. כשו"ע סימן שצו סעיף ב.

⁴⁸ רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ו הלכה ו

⁴⁹ רמב"ם שם פרק ו הלכה ו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

